

Христос Воскрес! Воістину Воскрес!

Празник празників

З усіх великих празників церковного року найбільш давнім, урочистим і радісним є Великдень. Він, як сказано в ірмосі 8 пісні пасхального канону утрєні, «Цар і Господь, празників празник і торжество торжеств»

Тож у світлому дні Воскресіння свята Церква закликає небо й землю до святої Божої радості: «Хай небеса достойно веселяться, хай радіє земля, хай святкує увесь світ видимий і невидимий, бо Христос устав, радість вічна».

Щоб краще зрозуміти велич, значення і дух Великодня, слід поглянути на його історію, богослужіння і значення.

Празник Воскресіння Христового у богослужбових книгах називається по-різному: Свята й велика неділя Пасхи, День святої Пасхи, Свята Пасха. Народ на означення празника Пасхи має ще слово Великдень, що означає Великий День, бо він великий своєю подією, своїм значенням і своєю радістю. Слово «пасха» походить з єврейського «песах», що зна-

чить «перехід». Тут мова про перехід Господнього ангела, який однієї ночі вбив усіх єгипетських первенців, коли фараон не хотів відпустити ізраїльський народ, а перейшов повз (по-єврейськи «песах») доми ізраїльтян, одвіртки домів яких були помазані кров'ю однорічного ягняти. Слово «пасха» в євреїв означало також ягня, якого заколювали на Пасху, а потім і сам день свята на згадку про визволення з Єгипту дістав назву Пасхи.

Для апостолів і перших християн Пасха-перехід стала символом іншого переходу – подвійного переходу Ісуса Христа: від життя до смерті і від смерті до життя. Перший перехід дав основу для хресної, а другий для воскресної і радісної Пасхи. Апостоли й перші християни святкували ра-

зом із іудеями свою християнську Пасху, але не радісну, а сумну і з постом, бо вона була для них річницею Христових мук і смерті.

У II столітті разом із хресною Пасхою починає також входити в практику і радісна Пасха на честь Христового Воскресіння, яку святкують у неділю після іудейської Пасхи.

А вже у IV–V століттях святкування празника Пасхи триває цілий тиждень, який зветься «Світлим тижнем» на противагу до тижня перед Великоднем, що має назву «Великого» або «Страстного».

З богослужінь празника Великодня на особливу увагу заслуговує пасхальна утрєня, яку можна б назвати величним гімном прослави Христа-Переможця. Її авторство приписують великому богослову Східної Церкви й великому мистцеві слова – святому Іоану Дамаскину. Ймовірно, що вона укладена на основі пасхальних проповідей святих Отців – Григорія Богослова, Григорія Ниського й Іоана Золотоустого. Зміст воскресної утрєні глибоко догматичний, форма високо поетична, тон дуже радісний і переможний.

Великодні дзвони

Христос воскрес! – Звучать сьогодні
Святі слова на світ увесь.
Глаголять дзвони великодні:
– Воістину Христос воскрес!
Молитвою умив уста,
Юєм до Нього – Він зарадить.
Ми можем зрадити Христа,
Христос ніколи нас не зрадить.

Дорога в правду не проста,
На ній гріхи в пожухлих веснах.
Повірмо разом у Христа
І він добром для всіх воскресне.
У воскресіння золота
Ясна зоря нас перенесла,
Тож пригорнімось до Христа –
Усіх простить Христос воскреслий!

Юрій Пастух

Присягнули на вірність українському народові

30 новобранців патрульної поліції Львівської області, які успішно завершили навчання у Львівському державному університеті внутрішніх справ, присягнули на вірність українському народові

Це вже шоста Присяга у скарбничці підрозділу, і цього дня випускників привітали начальник Головного управління Національної поліції у Львівській області Валерій Середа, прокурор Львівської області Юрій Квятківський та ректор ЛьвДУВС Роман Благута. Текст Присяги зачитав начальник Управління патрульної поліції Львівської області Роман Пилипенко.

– Пам'ятайте слова Присяги, не зраджуйте народові, не зраджуйте собі. Я всім вам щиро бажаю кар'єрного зростання, однак це буде можливо лише завдяки вашій сумлінній праці, дотриманню верховенства права і режиму законності. Божої благодаті вам, здоров'я, натхнення та терпіння, – побажав поліцейським Роман Благута.

Відділ зв'язків із громадськістю ЛьвДУВС

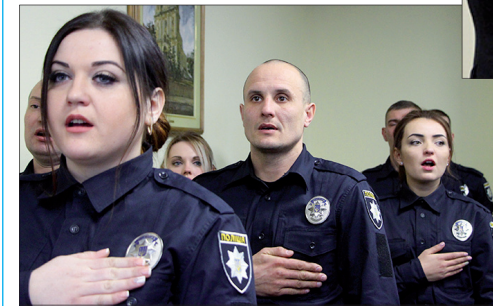
СВІТЛИНИ ВІКТОРІЇ ІВАШИНЮТИ

Успішної служби

Підрозділи патрульної поліції трьох західних областей отримали поповнення

У Львівському державному університеті внутрішніх справ відбулися урочистості з нагоди випуску 42 слухачів курсів первинної професійної підго-

товки за спеціалізацією інспектор патрульної поліції, які продовжать несення служби у підрозділах поліції Львівської, Закарпатської та Чернівецької областей.

Документи про завершення підготовки їм вручили ректор ЛьвДУВС Роман Благута

СВІТЛИНИ ВІКТОРІЇ ІВАШИНЮТИ

і начальник Управління патрульної поліції у Львівській області Роман Пилипенко.

Звертаючись до випускників, ректор ЛьвДУВС Роман Благута побажав їм не зупинятися на досягнутому та постійно самовдосконалюватися. Очільник патрульної поліції Львівської області Роман Пилипенко наголосив, що справжній поліцейський повинен завжди залишатися вірним словам Присяги, а настоятель церкви Воздвиження Чесного Хреста Господнього отець Володимир благословив випускників на успішну та спокійну роботу.

Відділ зв'язків із громадськістю ЛьвДУВС

Оголошено Подяку МВС України

На черговому засіданні ректорату Львівського державного університету внутрішніх справ ректор вишу Роман Благута вручив чотирьом працівникам нагороди МВС України

Отже, відповідно до наказу МВС України, за сумлінне ставлення до виконання посадових обов'язків, ініціативу та наполегливість оголошено Подяку МВС України:

– начальнику відділу організації наукової роботи майору поліції Людмилі Василівні Павлик,

– завідувачу відділення роботи з перемінним складом майору поліції Олені Михайлівні Мартинюк,

– директору загальної бібліотеки Ірині Павлівні Кравець,

– провідному фахівцю відділу матеріального забезпечення Оксані Ярославівні Пендзей.

А директор Волинського центру первинної професійної підготовки «Академія поліції» ЛьвДУВС

підполковник поліції Петро Васильович Пантків отримав відзнаку Президента України «За участь в антитерористичній операції».

До 204-ї річниці від дня народження Тараса Шевченка

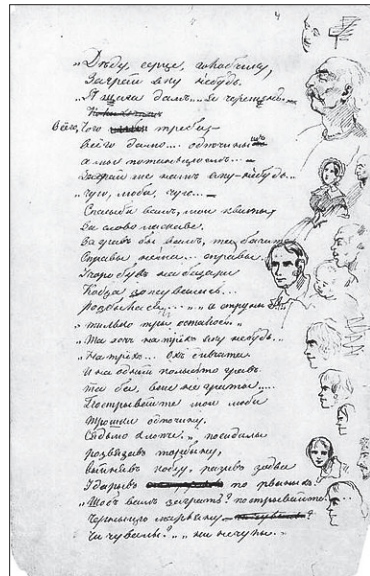
Т. Г. Шевченка і музей «Тарасова світлиця» – зорієнтовані на суто шевченківську тематику.

У Звенигородському районі Черкаської області функціонує Національний історико-культурний заповідник «Батьківщина Тараса Шевченка» із трьома філіями-відділами у Шевченковому, Моринцях і Будищах.

Найбільший меморіальний комплекс – це, звичайно ж, Шевченківський національний заповідник на місці поховання поета на Тарасовій горі у Каневі. Він створений Постановою

пам'ятки археології, архітектури, історії, мистецтва і природи: могила Шевченка, Державний музей Т. Шевченка, могила довголітнього хранителя Шевченкового меморіалу (1884–1933 роки) І. Ядловського, багатощарове поселення Пилипенкова гора. А ще тут розташовані чавунний хрест-пам'ятник, що свого часу стояв на могилі Шевченка (1884–1923 рр.) і чавунний пам'ятник-погруддя, встановлений 1923-го.

До складу Заповідника входить перший народний музей Шевченка «Тарасова світлиця»

ФРАГМЕНТ РУКОПИСУ ТВОРУ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА «МАР'ЯНА-ЧЕРНІЦЯ»

Найвищий авторитет української культури

Багатогранність пам'яті про геніального українського поета і художника Тараса Шевченка зумовлена, звичайно ж, різнобічністю його таланту

А однією зі складових процесу його вшанування є музеї. Певно ж, найбільше їх в Україні. Це, скажімо, Національний музей Тараса Шевченка у Києві із філіями: меморіальним будинком-музеєм

Т. Г. Шевченка і літературно-меморіальний будинок-музей Т. Г. Шевченка. А ось Шевченківський національний заповідник у Каневі об'єднує п'ять музеїв. Правда, лише два з них – музей

Ради Міністрів УРСР 21 листопада 1989 року на базі Канівського державного музею-заповідника Т. Г. Шевченка. До його складу входять пам'ятки культурної спадщини українського народу, що мають історичну і культурну цінність та органічно пов'язані з Шевченковою могилою.

Заповідник об'єднує території історико-культурного та природно-заповідного фонду площею 45 гектарів. Властиво, це

і комплекси: парк, закладений поряд із могилою Кобзаря з нагоди 100-річчя від дня смерті та 150-річчя від дня його народження. На території нижнього парку споруджено також пам'ятний знак українському гетьману І. Підкові, страченому, до речі, у Львові, проте згодом перепохованому у Канівському монастирі.

У Літературно-меморіальному будинку-музеї, що є філіалом Національного музею Тараса Шевченка у Києві, виставлене раритетне видання «Кобзаря» 1840 року та переклади книги на близько 150 мов світу. Окрім того, тут зберігається колекція шевченківських видань і документи та матеріали, пов'язані із

цими геніальними книгами, які втілюють долю української нації.

Музеї шевченківського профілю функціонують у Черкасах, Переяслав-Хмельницькому. Кімната-музей Т. Шевченка діє при Львівському палаці мистецтв.

Музеї-кабінети обладнані і у вишах, зокрема Національному університеті ім. Тараса Шевченка (Київ). Музей «Одещина – Шевченкові» діє на базі приватної колекції Т. Максим'юка.

Музеї Тараса Шевченка функціонують у Санкт-Петербурзі, Орську, Оренбурзі (Росія), Форті Шевченка (Казахстан), Торонто (Канада). Словом, усюди, де є українська громада, для яких Тарас Шевченко найвищий авторитет рідної культури.

Василь Покидько

УТВОРЧОМУ змаганні взяли участь курсанти факультетів № 1, № 2 і № 3 та студенти факультетів № 6, № 7 і № 8 – усього 26 шанувальників поетичного слова генія українського народу.

При цьому слід зазначити, що вибір юних читців виявився вельми різноманітний: як за жанрами, так і за спрямуванням, оскільки декламували вони вірші, уривки з поем і твори суспільно-політичної тематики та лірику.

Шевченківські читання

Відповідно до доручення МВС України «Про організацію літературно-мистецьких заходів «Шевченківські читання» і наказу ректора ЛьвДУВС Романа Благути у виші відбувся конкурс на краще декламування творів Т. Г. Шевченка

Визначення переможця конкурсу компетентному журі далось непросто. Утім, опісля дискусії воно дійшло згоди: гран-прі отримала здобувач освітнього рівня «магістр» факультету № 1 Ілона Корпан, яка прочитала поезію «Не кидай матері! – казали». Саме їй і випало взяти участь у

підсумковому конкурсі «Шевченківські читання» на базі Національної академії внутрішніх справ.

Властиво, фінальний етап конкурсу відбувся 12 березня 2018 року у Національній академії внутрішніх справ (фрагменти перебігу конкурсу – на світлинах). Захід ініціювали МВС України та благодійний фонд «Велика родина».

На читаннях були присутні голова Національної поліції України Серій Князев, здобувачі вищої освіти вишів системи МВС, працівники та військовослужбовці Державної прикордонної служби, Державної служби з надзвичайних ситуацій і Національної гвардії.

За повідомленням провідного фахівця відділення соціально-гуманітарної роботи відділу кадрового забезпечення Юлії Качанівської, яка супроводжувала Ілону Корпан у поїзді, представниця ЛьвДУВС майстерно прочитала вірш «В казематі» і стала лауреатом цьогоорічних «Шевченківських читань».

У рамках заходу учасники конкурсу побували у Національному музеї-заповіднику Т. Г. Шевченка на Чернечій горі у місті Каневі.

На чергових засіданнях університету культури курсанти ЛьвДУВС переглянули документальний фільм «Мій Шевченко».

Василь Покидько

Празник празників

Великдень дає незаперечний доказ божества Христа. Коли фари́сеї і книжники домагалися від Христа знаку, що Він Божий Син, то Він їм відповів, що не дістануть іншого знаку, як знак про ро́ка Йони: «Як Йона був у нутрі кита три дні і три ночі, так буде Син Чоловічий у лоні землі три дні і три ночі».

Христове Воскресіння – це фундамент нашої віри. Яке б значення мала Христова наука, якщо б так часто Ним передбачене Воскресіння не сповнилося? Апостоли, проповідуючи святе Євангеліє, часто покликаються на Христове Воскресіння, як на найсильніший доказ правдивості науки Христа.

Великдень – це певна запорука нашого Воскресіння для щасливого вічного життя. Як Христос воскрес, так і ми колись воскреснемо для нового світлого й вічного життя. Сам Христос запевняє нас: «Бо надходить час, коли всі, хто у гробах, голос Його [Сина Божого] вчують, і вийдуть ті, що чинили добро, на Воскресіння життя. А ті, що зло чинили, – воскреснуть на суд... Така бо воля мого Отця, щоб кожен, хто Сина бачить і вірує в Нього, жив життям вічним і щоб я вос-

кресив його останнього дня».

Професор Степан Килимник, описуючи великодню ніч, так каже про звичай Великодня: «Коли б сьогоднішня людина спромоглася заглянути на мить у чисту душу дитини й відчути ту радість, безмежну радість, коли насправді душа дитини витала в імперіях казково-фесричної радості в очікуванні завтрашнього дня – Великодня, – то людина зрозуміла б і відчула б той невидимий тисячолітній зв'язок, поєднання її душі з душею далеких-далеких прапращуїв, прародителів, поєднання нинішньої християнської культури з тисячолітньою високою культурою наших прадідів... Людина вважала б ці звичай, традиції українського народу, за святиню й велич, хоронила б їх, зберігала б та дотримувалась їх і передавала б своїм нащадкам, як дорожочинний скарб, із роду в рід!».

У нашого народу є звичай на Великдень благословляти їжу. Після довгого посту свята Церква дозволяє її усяку, щоб вірні разом із духовною радістю мали під час великодніх свят і радість від земних дарів. Тому вона їх благословить і звільняє від посту на цілий Світлий тиждень. Благословення пасхальної поживи відбувається урочисто звичайно після святої

Літургії на церковному подвір'ї.

З благословенням великодніх пасок пов'язані крашанки й писанки, котрі мають давнє походження. У давніх народів був звичай, за яким перед особою, що займала високе становище в суспільстві, не можна було з'являтися перший раз без дару. Побожне передання каже, що Марія Магдалина, проповідуючи Христову науку, зайшла у двір римського цісаря Тиверія, дала йому в дар червону крашанку зі словами: «Христос воскрес!», і лише тоді почала свою проповідь. За її прикладом пішли інші християни й почали в день празника Пасхи обдаровувати один одного крашанками чи писанками.

З багатющого скарбу нашої релігійної й культурної традиції ми згадали тільки дещо, але уже це свідчить про глибину віру, любов до свого обряду, традиції та про високу культуру духа народу. «Багатство й цінність наших обрядових звичаїв, – каже професор С. Килимник, – нашого фольклору є велетенське. Нам можуть позаздрити найкультурніші народи світу. Ці скарби високої культури нашого минулого віддзеркалюють наше національне обличчя і є справжніми свідками споконвічного прагнення нашого народу до волі, удосконалення, краси й сонця».

Василь Покидько
(за матеріалами Інтернет-ресурсів)

Дві колонки з продовженням

Тарас Грабовецький,
член Національної спілки
журналістів України

Як ліпше висловитися?

Жити, мешкати і проживати
Ми живемо, проживаємо чи мешкаємо в місті Києві?

– «Жити» має загальне, найширше значення, і серед інших – перебувати, проживати де-небудь (наприклад: «...діда баба...удвох на хуторі жили» (Т. Шевченко).

– «Проживати» – жити за місцем прописки (наприклад: «Продавець проживає за адресою: м. Київ, вул. Хмельницького, буд. 26, кв. 79»).

– «Мешкати» – у приміщенні (наприклад: «Сім'я мешкає в трикімнатній квартирі»).

Можна сказати: «Ми живемо в місті Києві» чи «проживаємо в місті Києві (якщо в Києві прописані)».

Завдавати удару чи наносити удар

Неправильний переклад російського багатозначного слова «наносить» призводить до помилкового вживання слова «наносить» в українській мові, адже «наносити» означає:

– приносити велику кількість чого-небудь (наприклад: «Нанести цілу купу цегли»);

– рухаючись, захоплювати з собою й нагромаджувати куди-небудь певну кількість чогось (наприклад: «Річкиносять глину в морські води»);

– приносити, доносити звуки, запах і т.ін. (наприклад: «Вітер наносив далекі приглушені дзвони»);

– позначати, відбивати щонебудь на карті, схемі і т.ін. (наприклад: «На срібний предмет спеціальним різцем наносять малюнок»);

– покривати шаром чого-небудь (наприклад, «нанести фарбу на поверхню столу»);

– у сполученні зі словом «візит» – відвідувати кого-небудь (наприклад: «нанести офіційний візит»).

Дієслово «завдавати» має два значення:

– (чого, а не що) – робити щось неприємне (наприклад, «завдавати страждань, втрат, шкоди, прикрощів, клопоту тощо»);

– (що, а не чого) – допомагати комусь підняти щось (наприклад: «Хлопець мовчки завдавав бабусі на плечі в'язку хмизу»).

Завдання і задача

Як правильно сказати: «Ми поставили перед собою такі задачі» чи «Ми поставили перед собою такі завдання»? В цьому випадку доречно вжити слово «завдання», тому що:

– «завдання» – це те, що визначено або заплановано для виконання (наприклад, «виконати денні завдання»);

Закінчення.

Початок у числах 1–4.

Дві колонки з продовженням

– «задача» – питання, переважно математичного характеру, яке розв'язується за допомогою обчислень за визначеною умовою (наприклад, «переписати задачу з підручника»).

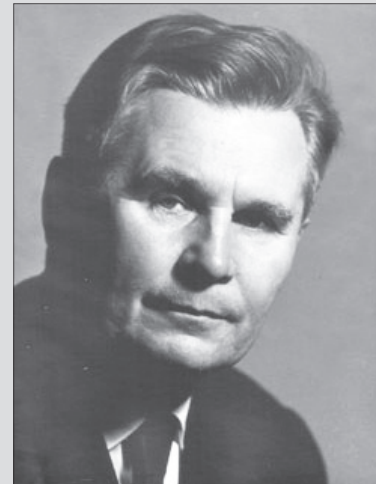
Крім того, звертаємо вашу увагу на те, що завдання – виконуються, проблеми – вирішуються, а задачі – розв'язуються.

Завдяки і через

Слово «завдяки» уживається для позначення причини, що викликає бажаний результат. Наприклад: «Значних досягнень ми отримали завдяки наполегливості

Українські мовознавці

УКРАЇНСЬКИЙ МОВИЗНАВЕЦЬ,
ДОКТОР ФІЛОЛОГІЧНИХ НАУК,
ПРОФЕСОР МИХАЙЛО АНДРІЙОВИЧ
ЖОВТЮБРЮХ АВТОР МОНОГРАФІЙ
«МОВА УКРАЇНСЬКОЇ ПРЕСИ»,
«МОВА УКРАЇНСЬКОЇ ПЕРІОДИЧНОЇ
ПРЕСИ», «УКРАЇНСЬКА ГРАМАТИКА»,
ЧЛЕН РЕДАКЦІЙНОЇ КОЛЕТІЇ
ОДИНАДЦЯТИТОМНОГО СЛОВНИКА
УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ

в роботі». Неправильне вживання прийменника «завдяки» для називання негативної причини. Наприклад: «Не прийти на заняття завдяки хворобі» (треба: «через хворобу»).

Замісник і заступник

Ці два іменники часто плутають, що призводить до помилкового їх вживання. Розрізняються значенням:

– замісник – той, хто тимчасово виконує чийсь обов'язки. Наприклад: «Хто ж буде замісником викладача на час його хвороби?»;

– заступник – офіційна назва особи, яка постійно відає певними ділянками роботи, одночасно працюючи з начальником чи з керівником, а також заступає в разі відсутності свого керівника або начальника. Наприклад: «заступник директора організації».

Згідно рішення чи згідно з рішенням

Типова стилістична помилка – калька-кліше «згідно чогось». У сучасній українській літературній мові нормативною є тільки форма «згідно з чимось», наприклад: «згідно з протоколом», «згідно з планами» тощо.

Профорієнтаційна робота

Змістовне спілкування

ДЕНЬ відкритих дверей. На базі Бродівської загальноосвітньої середньої школи І–ІІІ ступенів № 2 відбулася зустріч вихованців чотирьох міських шкіл із працівниками Львівського державного університету внутрішніх справ.

Провідні фахівці відділу профорієнтаційної та комунікаційної роботи Роман Янович та Ігор Єсип ознайомили випускників шкіл із правилами прийому до вишу у поточному році.

Враженнями від навчання у ЛьвДУВС поділилися випускники, а нині курсанти факультету № 1 Оксана Несторівич і Павло Шеремет.

А голова курсантського та студентського самоврядування вишу, курсантка факультету № 2 Надія Гаврилук переваги навчання саме у ЛьвДУВС продемонструвала можливість творчо розвиватися: вона оприлюднила своє наукове дослідження у сфері боротьби із торгівлею людьми.

МЕМОРАНДУМ у дії. У рамках Меморандуму про співпрацю Львівського державного університету внутрішніх справ, Головного управління Національної поліції у Львівській області та Управління освіти департаменту гуманітарної політики Львівської міської ради у ЛьвДУВС побували учні та педагоги Львівського художнього ліцею і Львівської української гуманітарної гімназії імені О. Степанів.

Вони, зокрема, відвідали криміналістичний полігон, загальну бібліотеку, мультимедійний тир та Народний музей ЛьвДУВС.

Вл. інформація

БО ЧОГО Ж ЦЕ ВІН, небідний поляк, став українським політичним діячем, істориком, соціологом, публіцистом, теоретиком українського консерватизму, а за часів гетьманату – і послом України в Австрії.

Тут варто наголосити, поперше, на недоречності однозначної відповіді, оскільки ми не стільки запитували, скільки констатували факт родинного походження, і, по-друге, об'єкт нашої уваги потребує радше аналітики, аніж інформативності.

Отже, місце народження героя нашої оповіді – родинний маєток Липинських у селі Затурці Локачинського району на Волині. Властиво, рід Липинських належав до гербу Бродзіч і сповідував католицизм та хліборобсько-шляхетський напрям з ознаками витонченої польської культури.

З огляду на це мала б окреслитися і передбачувана логіка розвитку життя представника заможного роду: навчання у Варшаві чи Кракові... Натомість він стає учнем гімназій у Житомирі, Луцьку і, зрештою, у Києві. Непросто, однак, врахувавши доволі делікатну на це причину, можна зрозуміти саме таке рішення родини підлітка: син слабував на сухоти, тому батьки хотіли, аби він був у них «під руками».

Аналіз подальших подій, у контексті котрих розвивалося суспільство, а отже і життя багатого поляка, однозначно засвідчив: ситуація з появою юного Липинського в небайдужому українському середовищі створена не інакше як його рідними. Отже, візьмемо на себе сміливість зазначити, що саме вони мимохіть скерували В'ячеслава на шлях, який став для нього головною справою життя: державною розбудовою теренів, де він з'явився на світ.

Навчаючись у 1-й Київській гімназії, Липинський зближується з відвідувачами гуртка Марії Требінської, про який український історик Наталія Полонська-Василенко казала: «Там зустрілися люди різного віку, різних політичних переконань, різних фахів, але об'єднані одним почуттям – любов'ю до України».

Ремарка для наших сучасних політиків. Виявляється, можна, а, може і треба мати різні політичні погляди, проте неодмінно об'єднуватися за умови наявності отого наскрізного почуття – любові до рідної країни. Бо коли всі вони зізнаються у найсроківнішому, однак справу свого життя реалізують по-різному, то від отого розбрату страждає об'єкт їхньої уваги.

Раннє долучення В'ячеслава Липинського до суспільного життя, природно, спонукає до роздумів на кшталт того, а чи була то

Сотворімо самі себе нацією

І м е н а

його духовна потреба? Проте вже наступна подія засвідчила серйозність намірів та принциповість характеру гімназиста. Отже, на Крайовому з'їзді делегатів середньошкільних учнівських корпорацій Правобережжя семикласник 1-ї Київської гімназії запропонував створити одну спільну корпорацію для римо-католиків та православних на базі української територіальної приналежності. Щойно делегати відхилили його пропозицію, Липинський залишив з'їзд і зрікся корпорації римо-католиків, оголосивши членство у православної учнівській громаді.

Опісля навчання в гімназії, В'ячеслав Липинський якийсь час служив у війську, проте невдовзі «через легені та серце» його було визнано нездатним для праці. А вже навесні 1903 року молодий чоловік став студентом Ягеллонського університету у Кракові. Поряд із низкою найрізноманітніших предметів, слухав лекції з української літератури талановитого письменника Богдана Лепкого.

По завершенні студій, він одружується із Казимирою Шумінською і виїздить до Женеви, аби у тамтешньому університеті вивчати соціологію. Однак це тривало лише рік, оскільки швейцарський клімат негативно впливав на його здоров'я. Тож вже із 1909-го Липинський перебуває то у Кракові, то у власному маєтку Русалівські Чагари, що у Черкаській області.

Роздуми про долі людей, з котрими жив під одним небом, дидав тим же повітрям, він виклав у брошурі «Шляхта в Україні: її участь в житті українського народу на тлі його історії». У цій праці В. Липинський наголошує на необхідності повернення народо-ві його еліти, тож ополеченій та польській шляхті слід визначитись чи вона зійде з позиції колонізаторів і стане на бік народу, чи опиратиметься природному ходові історії. Властиво, наскрізне переконання дослідження, утім, як і статей у журналі «Prseglad Krajowy», – український народ живе, хоче жити і буде жити як народ незалежний.

Окрім того, публіцистичну діяльність він поєднував з організацією за межами Російської імперії українського політично-

Щойно довідуєшся, що теоретик організації державного будівництва України В'ячеслав (Вацлав) Казимирович Липинський (1882–1931 роки) походив із шляхетського польського роду, як одразу ж виникає природне бажання відстежити його життєвий шлях і, головнo, формування поглядів на тодішні суспільні реалії

го центру, що, врешті, 1914 року трансформувався у Союз визволення України.

Лютнева революція 1917-го, а, власне, активізація визвольних змагань, посилює процес розмежування політиків на кшталт Липинського та його опонентів, зокрема соціал-демократів. Саме їх він і звинуватив у нестачі державницької волі. А сам долучився до організації військових частин, що дислокувалися на Полтавщині. Водночас став одним із засновників і автором політичної програми Української демократично-хліборобської партії, котра побачила світ у жовтні 1917 року.

Навесні 1918-го, хоч і не надовго, Україна була звільнена від більшовиків. А схожість деяких поглядів на побудову державного устрою зближує Липинського із нащадком козацько-старшинського роду, генералом, очільником політичної організації «Українська громада» Павлом Скоропадським, якого після повалення Центральної Ради було проголошено гетьманом України. А вже із червня В'ячеслав Липинський – посол Української держави в Австрії.

Проте отримання посади не нівелювало ідеологічні розбіжності з верхівкою УНР. Навпаки, з поваленням гетьманату вони загострилися. А убивство полковника Павла Болбочана у червні 1919 року зайвий раз підтвердило незворотність процесу «само-спалення» українських соціал-демократів. На знак протесту Липинський залишає пост посла.

Наступні сім років він мешкав у гірському містечку Нижньої Австрії Райхенау. Цікаво, що саме цей час, судячи з результатів наукової та громадської діяльності, виявився для Липинського найпліднішим, бо тоді завершив опрацювання монографії «Украї-

на на переломі. 1656–59», упродовж 1920–1925 років видавав збірники «Хліборобська Україна» зі своїм історичним трактатом «Листи до братів хліборобів», а ще із 1920 року керував роботою Українського союзу хліборобів-державників.

Вочевидь, його здоров'ю пасував саме гірський клімат, бо коли 1926-го за дорученням Павла Скоропадського переїхав на роботу до Берліна, то вже за два літа повернувся в австрійський Бадег. Правда, причина такого кроку крилася не тільки у погіршенні стану здоров'я, а й у непорозумінні з оточенням гетьмана... Утім, і з самим П. Скоропадським.

Більш того, не знайшовши одностайності серед вихідців з батьківщини, В'ячеслав Липинський зближується з австрійським ерцгерцогом Вільгельмом фон Габсбургом, який настільки перейнявся проблемами українців за кордоном, що прибрав собі й відповідний псевдонім – Василь Вишиваний.

А взаємопоборювання в українській громаді тривало. 1930 року розколовся і Союз хліборобів-державників, якому В. Липинський віддав аж десять літ життя. Як видається, то був, фігурально висловлюючись, останній цвях в його труну, бо 26 квітня 1931 року у Липинського трапився серцевий напад, а вже 14 червня він ступився зі світу. Неймовірної сили факт зберегла історія життя цієї непересічної особистості. Відаючи багато чого про свою недугу, політик хвилювався, що його можуть поховати у стані каталепсії, себто живим. Тому заповів зробити собі... по-смертний прокол серця.

Якийсь час, властиво до приходу «червонозоряних визволителів», його могили на католицькому цвинтарі у Затурцях ніщо

не загрожувало. А потім... Потім колгоспна техніка утратувала надмогильні пам'ятники у землі. Диявол поглумився над мервим так, що у 90-х роках минулого століття місцевим рухівцям довелося поставити пам'ятник В. Липинському на символічній могилі символічного кладовища. Згодом була приведена до ладу й родинна садиба Липинських – саме там 2011-го запрацював і меморіальний музей теоретика українського консерватизму.

Спливає 100 років із часу політичної діяльності В. Липинського. Те, як він щиро прихилився до землі, де виростав, як уболівав за народ, посеред якого набирився сили, видно і з опієї скромної розвідки. Але чи не даремно він творив і страждав – ось питання, відповідь на котре хтозна чи хтось дасть. Не беремося робити це і ми. Зазначимо хіба що таке: дослідження нашого героя у питаннях державотворення таки лягли у підвалини споруди на ім'я Україна. Більш того, його думки, котрим уже цілий вік, злободенні, актуальні та кінце потрібні, аби ми, зрештою, дослухалися до них і стали державниками. Бодай такими, як народ, котрий живе дещо західніше від нас.

То, все-таки, що варто пам'ятати зі сказаного В'ячеславом Липинським? Оскільки справу нашої державності завше губила відсутність єдності між українцями, треба знати основну умову створення (та й збереження такої) української державності, а це єдність релігійна, регіональна, політична, організаційна та національна. Далі. Ніхто нам не збудує Українську державу, якщо ми самі цього не зробимо. Ніхто нам із нас не зробить нації, якщо ми самі не схочемо нею бути. А ще ми – народ – мусимо бути здатні на те, аби перетворити пасивних самих себе у політично активний організм.

Що ж, виголошене усе це цілісний вік тому, а наче мовлене цієї миті. Було б добре, якби ми навчилися слухати мудрих людей – і мертвих, і живих.

Василь Покидько

Многая літа!

Колектив Львівського державного університету внутрішніх справ сердечно вітає із днем народження безрезневих іменинників:

заступника начальника навчально-методичного відді-

лу – завідувача відділення планування навчального процесу **Олега Григоровича Рибак**,

заступника декана факультету № 1 підполковника поліції **Дмитра Володимировича Гончаренка**,

завідувача кафедри філософії та політології **В'ячеслава Степановича Бліхара**,

завідувача кафедри адміністративного права та адміні-

стративного процесу факультету № 3 полковника поліції **Данила Ігоровича Йосифовича**,

заступника декана факультету № 5 **Валерія Максимовича Мазура**,

завідувача кафедри оперативно-розшукової діяльності факультету № 2 полковника поліції **Андрія Васильовича Баб'яка**.

Засновник і видавець – Львівський державний університет внутрішніх справ.
Свідцтво про державну реєстрацію ЛВ № 667 від 1 вересня 2004 р.

Редактор
Василь Покидько.
Газету засновано у грудні 1995 р.
Часопис виходить двічі на місяць.

Вартість часопису:
на місяць – 3 грн 98 коп.
на три місяці – 11 грн 94 коп.
на шість місяців – 23 грн 88 коп.
на рік – 43 грн 78 коп.
Оплата за приймання передплати – 8 грн 60 коп.

Адреса редакції:
79007, м. Львів-7, вул. Городецька, 26. Тел.: 255-42-52.
Банківські реквізити: ЛьвДУВС, Державна казначейська служба України, МФО 820172, ЄДРПОУ 08571995, р/р 31258262100729.
Передплатний індекс 91301.

gazeta@lvduvs.edu.ua
Набрано і зверстано у часописі «Юрист».
Віддруковано у ТЗОВ «Простір-М».
Підписано до друку 29.03.2018 р.
Ціна договірна. Наклад 1660.